

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Ing. R. V.**, zastoupen JUDr. Ing. Petrem Doležalem, advokátem, se sídlem Šumavská 26, Praha 2, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor výstavby**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, adresa pro doručování: Řásnovka 8, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2004, č. j. 38 Ca 706/2002 - 34,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2004, č. j. 38 Ca 706/2002 - 34, byla odmítnuta žaloba žalobce, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 7. 2002, č. j. MHMP - 97410/2001/VYS/Pi, jímž bylo s upřesňující změnou potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby, ze dne 13. 6. 2001, č. j. výst.: 2580/1/P 32 Lib/01 - Mt, kterým bylo podle § 102 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších změn a doplňků (dále jen „stavební zákon“), nařízeno žalobci jako vlastníku pozemku č. parc. x k. ú. L. zastavení veškerých stavebních prací na pozemku č. parc. x, L., P. 6, a to ihned. V odůvodnění svého rozhodnutí městský soud poukázal na ustanovení § 100 - § 102 stavebního zákona vymezující oprávnění orgánu státního stavebního dohledu a oproti tomu povinnosti stavebníka a dalších subjektů. Zdůraznil, že základní

formou zásahu státního stavebního dohledu je výzva k odstranění zjištěných závad (faktických stavebních závad či právních), a to jako operativní prostředek před použitím opatření přísnějších (§ 102 odst. 1, 5 písm. a/ stavebního zákona), neboť neuposlechne-li stavebník výzvy, lze mu zjednání nápravy popř. i zastavení veškeré činnosti na stavbě nařídit. V případě, kdy je zjištěno provádění nepovolené stavby (tj. stavby bez ohlášení, ač je taková stavba vyžaduje, či stavby bez stavebního povolení, ač je takové povolení třeba) nebo její provádění v rozporu s ohlášením či stavebním povolením (nebo jiné závady na rozestavěné stavbě), a stavebník nedoloží ani na výzvu, že ohlášení podal či stavební povolení bylo vydáno, či není shledána shoda stavební činnosti s ohlášenou činností či projektovou dokumentací schválenou v řízení o povolení stavby, a stavebník přes výzvu, aby práci na takové stavbě bezodkladně zastavil (nebo závady odstranil) této neuposlechne, je orgán státního stavebního dohledu oprávněn mu zastavení prací nařídit rozhodnutím; existenci rozestavěné nepovolené stavby pak oznámí příslušnému stavebnímu úřadu. V takovém případě pak následuje zahájení řízení o odstranění stavby, stavební úřad přitom již vychází, pokud jde o zjištění nepovolené stavby, ze zjištění provedeného orgánem státního stavebního dohledu a není-li toto zjištění dodatečně vyvráceno, řízení dokončí následně nařízením odstranění stavby či jejím dodatečným povolením. Rozhodnutím o nařízení zastavení stavební činnosti (§ 102 odst. 2, 5 stavebního zákona) je tak jednak předběžně řešená otázka, zda jde o nepovolenou stavbu, jednak je dočasně zamezeno v pokračování jednání contra legem (v další nepovolené či povolením nedoložené stavební činnosti). Na omezenou dobu je před tím, než bude rozhodnuto o nutnosti odstranění či možnosti dokončení stavby, stanoveno zachovat stávající stav rozestavěnosti.

Městský soud dospěl proto k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí vydané podle § 102 odst. 2 stavebního zákona je z přezkumu ve správním soudnictví vyloučeno, neboť toto rozhodnutí má nesporně předběžnou povahu, když ve vztahu k rozhodnutí o nařízení odstranění stavby nebo o jejím dodatečném povolení, které následuje a které teprve je konečné, se jím předběžně řeší otázka, zda stavba je prováděna bez povolení nebo v rozporu s ním (bez ohlášení nebo v rozporu s ním) a při zjištění protizákonného stavu se jím dočasně zakazuje pokračovat v zakázaném jednání (provádět na takové stavbě další stavební činnost). Pokud jde o uvedenou výlukou ze soudního přezkumu nemá ji městský soud za protiústavní, a je toho názoru, že dané omezení předběžné a dočasné povahy je nutno strpět; ochrana práv stavebníka je zajištěna tím, že proti rozhodnutí ve věci samé (rozhodnutí o odstranění stavby nebo o dodatečném povolení stavby) může brojit žalobou u soudu. Poukázal pak na to, že v daném případě žalobce tak učinil žalobou vedenou u městského soudu pod sp. zn. 38 Ca 667/2002 podanou proti rozhodnutí o odstranění předmětné stavby. Městský soud dále zdůvodnil, proč neshledal tuto výlukou protiústavní ani Ústavní soud ČR a v tomto směru odkázal na nález Ústavního soudu uveřejněný pod č. 291/1999 Sb.

Z uvedených důvodů proto Městský soud v Praze podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. b) s. ř. s. žalobu odmítl.

Proti uvedenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítl, že městský soud patrně přehlédl, že nejde o to, posuzovat věc z hlediska, zda rozhodnutí správního orgánu má tu či onu povahu (v tomto případě povahu předběžnou), nýbrž že otázkou je, zda vůbec rozhodnutí vydáno být mělo, resp. zda vydáno být mohlo. Stěžovatel tedy vytýká městskému soudu, že napadená rozhodnutí správních orgánů nezrušil, neboť závěry, k nimž dospěly, neměly v provedených důkazech oporu, a byly s nimi dokonce v logickém rozporu. Jestliže odbor výstavby Úřadu městské části Praha 6 podle § 102 odst. 2

stavebního zákona nařídil stěžovateli zastavení veškerých prací na pozemku č. parc. x v k. ú. L., P. 6, měl se městský soud především zabývat otázkou, zda tento správní orgán, vzhledem k argumentaci uvedené stěžovatelem v kasační stížnosti, takové rozhodnutí vůbec vydat měl, resp. zda jej vydat mohl. Stěžovatel je toho názoru, že skutková zjištění, z nichž městský soud vycházel, nemají oporu ve spisu (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), a že napadené usnesení je nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o něž se opírá (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Odmítnutí žaloby s odůvodněním, že napadené rozhodnutí žalovaného mělo povahu úkolu předběžné povahy, a proto je nutné je ze soudního přezkoumávání v souladu s § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučit, je tudíž podle názoru stěžovatele nezákonné (§ 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.).

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v předmětné věci bylo zjištěno, že z povahy stavby a prováděných prací nebyly prováděny udržovací a stavební práce ve smyslu § 55 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona, ale nová stavba. Prováděné stavební práce tak nebylo možné realizovat na základě ohlášení, nýbrž měly být projednány ve stavebním řízení. Navíc prováděné práce byly v rozporu s podaným ohlášením, kterého se stěžovatel dovolává (podle ohlášení ze dne 2. 4. 2001 měla být provedena „výměna dožilých prvků a částí na současných částech konstrukce rekreační chaty a to v původním objemu“). Především s ohledem na zjištění orgánu státního stavebního dohledu ze dne 24. 5. 2001, 12. 7. 2001, 11. 9. 2001, ohledání odboru stavebního MHMP na místě stavby dne 18. 1. 2002 včetně ve spisu doložené fotodokumentace, je patrné, že byla prováděna zcela nová stavba. Skutečnost, zda nastala fikce tzv. souhlasu s udržovacími pracemi na objektu na parcele č. x v k. ú. L., který navíc ani nebyl nikdy v minulosti povolen, tedy není pro dané řízení relevantní (ohlášení stavebních úprav či udržovacích prací je možné učinit pouze na stavbě povolené). Jeho zrušení jako nezákonného opatření by bylo bez právního významu. S ohledem na skutečnost, že podle výpisu z katastru nemovitostí je pozemek parc. č. x v k. ú. L. vedený jako pastvina, či jako trvalý travnatý porost, nezastavěný, tj. bez existence jakékoliv legálně postavené stavby zapsané v katastru nemovitostí, že v archivu stavebního úřadu se nenalézají žádné doklady svědčící tomu, že by v minulosti byla na uvedeném pozemku povolena jakákoli stavba, bylo by třeba k realizaci stavby i projednání v územním řízení a vydání územního rozhodnutí. Podle územního plánu je však pozemek parc. č. x v k. ú. Lx, na kterém je stavba provedena přírodní a nelesní plochou, kde ani výjimečně nejsou přípustné žádné stavby kromě staveb pro provoz a údržbu souvisejících s vymezeným funkčním využitím. Další plochou, která probíhá severojižním směrem přes dotčený pozemek a na níž je přímo umístěna západní část novostavby, je plocha vymezena pro ÚSES (územní systém ekologické stability). Tento funkční lokální biokoridor (L3/238) může být podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 32/99 Sb. hl. m. Prahy, oddílu 7 odst. 2 využíván pouze jako plochy zeleně a vodní plochy. Navíc je stavba prováděna v záplavovém území L. potoka, ve kterém podle územního plánu lze výjimečně umístit „nezbytně malé stavby pro potřebu rekreace v území“. Pod tímto pojmem jsou zahrnuty např. stavby zahrádkářských chat v zahrádkových osadách, což předmětná stavba o zastavěné ploše cca 200 m² není. S ohledem na výše uvedené je podle žalovaného patrné, že rozhodnutí o zastavení stavebních prací směřujících k dokončení předmětné stavby bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a v souladu s právními předpisy regulujícími výstavbu v hlavním městě Praze.

K posouzení napadeného rozhodnutí o zastavení prací soudem jako předběžné rozhodnutí (zde má žalovaný zřejmě na mysli rozhodnutí předběžné povahy) se žalovaný nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení městského soudu z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Usnesením městského soudu došlo k odmítnutí žaloby, stěžovatel může proto kasační stížnost podat pouze podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Takovouto nezákonnost však Nejvyšší správní soud neshledal.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že na základě výzvy odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6, jakožto orgánu státního stavebního dohledu, ze dne 11. 5. 2001, byl stěžovatel vyzván, aby jako vlastník pozemku č. parc. x L. v údolí L. potoka, P.6, zastavil s okamžitou platností veškeré stavební práce na uvedeném pozemku. Tato výzva byla odůvodněna tím, že na uvedeném pozemku jsou prováděny zemní práce a práce na základech budovy, které svým rozsahem podléhají stavebnímu povolení, jež však vydáno nebylo. Vzhledem k tomu, že stěžovatel na uvedenou výzvu nereagoval a ve stavebních pracích pokračoval, vydal odbor výstavby Úřad městské části Praha 6 rozhodnutí, kterým stěžovateli nařídil zastavení veškerých stavebních prací na pozemku č. parc. x L., P. 6 - ihned. Toto rozhodnutí pak bylo s určitou formulační změnou ve výrokové části potvrzeno rozhodnutím odboru výstavby Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 7. 2002.

Podle § 102 odst. 2 stavebního zákona nedbá-li osoba výzvy orgánu státního stavebního dohledu, vydá stavební úřad rozhodnutí, kterým nařízení zjednáni nápravy; při provádění stavby může stavební úřad práce na stavbě zastavit. Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá oprávnění stavebního úřadu vydat rozhodnutí o zastavení veškerých stavebních prací na předmětném pozemku. Je tedy nepochybné, že stavební úřad takovéto rozhodnutí vydat mohl, a za situace, kdy zjistil, že stěžovatel provádí práce v rozporu s podaným ohlášením, bylo vydání uvedeného rozhodnutí zcela namístě (tedy slovy stěžovatele stavební úřad uvedené rozhodnutí vydat měl). Správní orgány obou stupňů přitom rozhodly na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, námitka stěžovatele, že závěry, k nimž správní orgány obou stupňů dospěly, neměly v provedených důkazech oporu, je podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela neopodstatněná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti nezpochybňuje, že v daném případě se jedná o rozhodnutí správního orgánu předběžné povahy, které je ze soudního přezkoumání ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučeno. K této otázce se městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí podrobným a zcela vyčerpávajícím způsobem vyjádřil, Nejvyšší správní soud proto pro stručnost na toto výstižné odůvodnění v plném rozsahu odkazuje.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. proti stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, protože z obsahu spisu nevyplývá, že by nějaké náklady uplatnil, bylo rozhodnuto tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu